ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně U. K., zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem v Plzni, Františkánská 7, 301 00 Plzeň, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2003, čj. OAM-4763/VL-07-08-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 5. 2004, čj. 24 Az 2156/2003-18

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2003, čj. OAM-4763/VL-07-08-2003, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Rozhodnutí žalobkyně napadla dne 6. 10. 2003 žalobou u Krajského soudu v Ostravě.

Namítala, že správní orgán v řízení o její věci porušil ustanovení § 3 odst. 3 správního řádu, neboť se žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování, ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, ustanovení § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí není přesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně rovněž namítla porušení § 12 a § 91 zákona o azylu: domnívá se totiž, že v

jejím případě byly naplněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebo alespoň pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalobkyně v žalobě ohledně skutkových důvodů odkázala na obsah správního spisu, zejm. na žádost o udělení azylu a protokol o pohovoru.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 5. 2004, čj. 24 Az 2156/2003-18, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ani jednu z procesních námitek krajský soud neuznal za důvodnou, stejně pak uzavřel i ohledně námitek věcných, neboť prokázaným důvodem odchodu žalobkyně ze země původu byly její obavy z vymahačů dluhu; nikoli tedy důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila včas podanou kasační stížností. Namítla, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byly dány předpoklady pro rozhodnutí žalovaného podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tvrdila, že měla problémy s členy zločineckých struktur, které k vymáhání dluhů použili věřitelé jejích rodičů. Byla ohrožena na zdraví i na životě. Když se obrátila na policii, zjistila, že i ona je součástí zločineckých struktur. Byla tedy pronásledována jako příslušnice sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, jak se krajský soud vypořádal s překážkou vycestování; tvrdí, že v případě návratu na Ukrajinu bude vystavena perzekuci ze strany milice a dalších správních orgánů, protože žádala o azyl v České republice. Stěžovatelka dále poukázala na to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a nebylo tedy možné ve věci spravedlivě rozhodnout; v tom tkví důvod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Také řízení před správním orgánem trpělo procesní vadou, a to bylo důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud totiž řádně nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného z hlediska procesních žalobních námitek, ohledně kterých stěžovatelce vytkl, že ustanovení správního řádu, která žalovaný ve správním řízení údajně porušil, nedoplnila o konkrétní skutkové důvody. Stěžovatelka je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného nebylo učiněno na základě dostatečného dokazování a nebylo náležitě odůvodněno.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku, neboť svá práva před soudem může uplatňovat jen tehdy, bude-li přítomna v České republice.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z

hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodování o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka především namítla nezákonnost rozsudku krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky, tj. zda na její případ lze aplikovat ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Podle zmiňovaného ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení zákona o azylu přitom bude azyl udělen, zjistí-li se, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Především tu nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrzené obavy z pomsty ze strany soukromých osob, třebas i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Avšak stěžovatelka ve správním řízení uvedla, že se před pronásledováním ze strany věřitelů svých rodičů vůbec nedovolávala ochrany u státní moci. Důvodem, proč tak neučinila, byly obavy z následné reakce věřitelů.

Podobné obavy, různé intenzity, však zažívá každá oběť, která se rozhoduje, zda oznámí na ní spáchaný trestný čin. Musí totiž být srozuměna s tím, že pokud bude pachatel dopaden, dojde s největší pravděpodobností k vzájemné konfrontaci, např. při hlavním líčení před soudem. V těchto situacích je pak na státních orgánech, aby následky této konfrontace co možná minimalizovaly. Jestliže ale stěžovatelka netrvala na tom, aby jí ukrajinské orgány veřejné moci ochranu poskytly, nelze ještě usuzovat na to, že by jí nebyly schopny účinnou pomoc poskytnout.

Není jistě vyloučeno, že věřitelé stěžovatelčiných rodičů působili v rámci organizovaného zločinu a při vymáhání zaplacení dluhu užívali nelegální metody. Jejich jednání je však v takovém případě trestné podle práva země původu. Případná nižší efektivita takové ochrany (v konkrétních podmínkách jednotlivých zemí běžná) nečiní však z takového ohrožení „pronásledování“ a tedy ani zákonný azylový důvod.

Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že se členy zločineckých struktur, kteří ji pronásledovali, spolupracovala i policie, pak jde o tvrzení, které stěžovatelka ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděla. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nové, které stěžovatelka uplatnila až poté, co bylo

vydáno napadené rozhodnutí. K takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka tedy ve správním řízení neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že byla nebo mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud proto nepochybil, jestliže přisvědčil žalovanému, který jí azyl neudělil.

Ohledně námitky týkající se překážky vycestování je namístě rovněž odkázat na již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 9. 2004, čj. 2 Azs 147/2004-41, publikovaný pod č. 409/2004 Sb. NSS), podle které „*Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. V případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhodne o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.*“ Není a nikdy ani nebylo důvodu se otázkou překážky vycestování věcně zabývat; v tomto směru tedy není žalovanému, ani krajskému soudu co vytýkat.

Stěžovatelka rovněž namítla nedostatečně provedené dokazování před správním orgánem, v čemž spatřovala důvod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ani v tom však Nejvyšší správní soud stížnosti přisvědčit nemohl.

Součástí správního spisu je vedle žádosti o azyl i protokol o pohovoru se stěžovatelkou ze dne 24. 9. 2003; v něm stěžovatelka uvedla, že z Ukrajiny odešla, protože jí vyhrožovali věřitelé jejích rodičů. Nezpůsobilost těchto důvodů založit právo na udělení azylu byla vyložena shora. Ve správním řízení stěžovatelka již jiný důvod svého odchodu netvrdila. Jestliže tedy žalovaný vzal za základ svého rozhodnutí právě tyto skutečnosti, neprováděl další zjištění a žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou, pak nepochybil a krajský soud neměl důvod správní rozhodnutí rušit. Správní orgán totiž není oprávněn ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala také stížní důvod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; krajský soud dle stěžovatelky nesprávně usoudil, že správní řízení netrpělo procesní vadou. Vedle nedostatečně provedeného dokazování namítla nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Tak tomu ale není. Předně není pravdou, že krajský soud stěžovatelce v napadeném rozsudku vytýkal, že ustanovení správního řádu, která prý žalovaný ve správním řízení porušil, nedoplnila o konkrétní skutkové důvody. Naopak krajský soud rozhodnutí žalovaného z hlediska procesních žalobních námitek přezkoumal; na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval a ovšem také jen v obecné rovině se s nimi také řádně vypořádal. Krajský

soud k těmto námitkám po přezkoumání rozhodnutí uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a jakými důvody byl žalovaný veden při hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud se přitom s tímto hodnocením ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu